

5981 23. Marts 1888: 3. Beh. af Lovf. om Udvidelse af Landbohøjskolen.

5982

Saug: Ja, jeg troede, at da den ærede Formand gav det ærede Medlem Lov til at afbryde mig, maatte jeg svare.

Formanden (Høgsbro): Jeg gav ikke Lov til at afbryde det ærede Medlem.

Saug: Den ærede Formand gav ikke det ærede Medlem Tilhold om at forholde sig rolig.

Formanden (Høgsbro): Jeg maa anmode det ærede Medlem om at fortsætte sin Tale om den foreliggende Sag og ikke om Andet.

Saug: Ja, jeg er ganske enig i, at man bør holde sig til Sagen, men naar En falder En i Ryggen, kommer man let bort derfra. Jeg maa altsaa paa det Bestemteste tilraade, at man ikke giver Ministeriet Lov til en saadan vilkaarlig Uddeling til Landbrugsstolerne, som tidligere til Folkehøjskolerne. Nu kunne vi rette den gamle Skade, men gøre vi det ikke nu, men stadfæste, hvad vi før have forsømt, ja, saa kunne vi se, naar vi kunne faae det rettet, saa kommer den Tid vist ikke i de første 30 Aar.

Berg: Det ærede Medlem for Beile Amts 3die Valgkreds (Jalkensjerne) var særlig oplagt til at komme mine Forslag til Livs, og det under en Form, der forekom mig at sigte endnu videre end til selve Forslagene. Han var fuldt ladet til den yderste Munding af Løbet for at plappre løs om disse Forslag; saaledes gik det helt igennem hans Tale. Men til Slutning tiltraadte han ganske min Stilling og min Hensigt med Forslagene. Det forekommer mig, at denne Løben Kompasjet rundt i en enkelt Tale, naar man saaledes har foresat sig at komme Forslag til Livs, er ikke videre tiltalende for den ærede Foredrager. Det Første, det ærede Medlem sagde, var, at det kan ikke blive værre, end det er med Hensyn til Ministeriets Vilkaarlighed, og derfor kunne vi godt vedtage Loven, som den er. Altsaa fordi vi leve under provisoriske Tider — og det ærede Medlem har vist ikke gjort noget videre til at føre Forholdene tilbage til den regelmæssige Orden — skulle vi i provisoriske Tider vedtage Love, ifølge hvilke det for

Fremtiden kan blive endnu værre, end det for Diebliffet er. Det maa det ærede Medlem om. Saa havde det ærede Medlem saa Meget at sige om Finantsudvalget, men der staar ikke et Ord om Finantsudvalget i vore Forslag, og heller ikke har der været et Ord derom i min Motivering, og endnu mindre i min Tanke. Naar det ærede Medlem saaledes vil benytte denne Veilighed til sine hidt sigte Angreb paa Finantsudvalget, fortaar jeg, det ikke. Jeg har ikke i mindste Maade givet det ærede Medlem Anledning herved ved mit Forslag eller ved mit Foredrag, til at fare løs paa Finantsudvalget. Han nævnte ikke, om det var Landsthingets eller Folkethingets, han mente, men jeg antager, at det var det sidste. Det er imidlertid ikke Finantsudvalget, der bevilger, hverken Folkethingets eller Landsthingets, men Rigsdagen under Kongens Sanktion. Naar det hedder i Grundlovens § 49: „For Finantsloven er vedtagen o. i. v.“, har jeg aldrig vidst, at det betød: For Finantsloven er vedtagen af Folkethingets eller Landsthingets Finantsudvalg, men jeg har ment, at det betød: For Finantsloven er vedtagen af Rigsdagen. Saaledes at ville lægge Bevillingsmyndigheden ind under et Finantsudvalg maa virkelig være en ganske besynderlig Misforstaaelse af det ærede Medlem. Men forøvrigt vil jeg sige, at det ærede Medlem ikke har nogen særlig Grund til at fare saaledes løs paa Folkethingets Finantsudvalg og dets Medlemmer med Hensyn til deres Stilling gennem Tiderne til Folkehøjskolerne. Det er jo ganske naturligt, at et Finantsudvalg ikke kan holde Liv i Folkehøjskoler, som savne enhver Betingelse for at kunne bestaa. Det har Finantsudvalget ikke heller givet sig ud for, men Finantsudvalget har fra en ringe Begyndelse og lige fra selve Begyndelsen gennem Aarene givet fuld Impuls til i Forening med Thinget under Forhandling med Regjeringen at lade dem naae op fra nogle Lutunde Daler til 155,000 Kr. Det er slet ved Mænd her i Thinget fra forskjellige Sider, navnlig i en vis Periode fra alle Sider, det er slet ved Mænd fra alle Grupper, hvilken Afstigning de end hørte til. Her har siddet Mænd, som slet ikke i og for sig hylkede den specielle Retning, hvori flere Højskoler gik, men de vare varme Venner af